

40 ISTINA

Probili smo led.

Likovno bijenale, potom predstava "Igra istine".
Na platou puno zastava, panoa, kamere, užareni zrak...
Prava festivalska atmosfera.

Prvi je stigao domaćin Strajo Krsmanović, zatim Dževdet Tuzlić, Lajla Kaikčija sa kćerkom Hessom, pa Luka Kecman.

Žiri na okupu.

Dževdet izgleda poznato, ono raja, bez obzira što je prvi put u Bugojnu.

Znam, zbog "Dimenzije više".

Stigli su i Visočaci, a Trebinjci su došli na okrugli sto. Nije do njih, do auta je (kaže Željko da im se kvario u svakom gradu, pa ti izbroj gradove).

Ove nesnošljive vrućine uz Festival postaju "snošljive".

Pozorišna sala je oživjela.

Igra istine.

Predstava koja postavlja mnoga pitanja.

George Orwell je nekada rekao da dođu vremena u kojima govoriti istinu znači biti revolucionaran.

Nije daleko od istine.

Istina je jedna.

Ne postoji 40 istina o istom događaju.

Ali, kako se pogledati u ogledalo ako se ne govori istina.

Junaci sinoćnje predstave ne mogu sebe pogledati u ogledalu dok nešto skrivaju.

Igra istine, oni i ogledalo.

Tek kada istina ispliva, pogled se rastereti, pokidaju se lanci koji ga vuku u stranu.

Životno.

Ne dozvolimo sebi da se ne smijemo pogledati u ogledalu.

P.S. Na otvaranju Festivala, doajen Teatra Fedra Adem Krivdić me svojom iskrenom besjedom doveo do suza.

OKRUGLI STOL... "IGRA ISTINE"

Strajo Krsmanović, moderator ovogodišnjeg okruglog stola, koji od četrdeset Fedri pamti zadnjih trideset, govorio je o prelaznom trenutku u dramskom amaterizmu kada je tadašnji Dramski savez locirao festival u Bugojno što je bila dobra i dalekosežna odluka. Posljednjih desetak godina pojavila se ekipa mladih ljudi koja voli i zna pozorište, što je dovelo do razvoja amaterizma u Bugojnu. Jedini nedostatak Festivala što još uvijek nije postigao svoj krajnji cilj, da prenese amaterizam i u druge gradove.

Dragan Komadina, počašćen pozivom da bude selektor jubilarnog Festivala, govorio je o ovogodišnjoj selekciji koja za njega nije bila teška, jer je bilo prijavljeno samo jedanaest predstava, te se potvrdilo da u BiH imamo etablirane amaterske centre (Visoko, Bugojno, Trebinje, Konjic, a njima se lagano pridružuje i Travnik). Posebno mu je drago što Bugojno kao domaćin ima dvije predstave na Festivalu, od kojih je jedna domaći tekst, dok drugu iznose sjajni mladi glumci. Gradišku i Travnik je uvrstio i zbog klasičnog teksta koji se nalazi u školskoj lektiri (Jovan Sterija Popović i Ivo Andrić).

Strajo Krsmanović je predstavljajući domaću predstavu, koja je autorski projekat i režija Vahida Durakovića sa oprobanom i iskusnom glumačkom ekipom, pohvalio istrajavanje ovog teatra na domaćem tekstu, što je veoma afirmativno. Dragocijeno je da glumci igraju bliske i poznate situacije, iako se pomalo osjeti milje radiodrame i verbalna opterećenost teksta.

Vahid Duraković je govorio o inspiraciji za ovaj tekst, a to je bila Jasmina Reza i njen tekst „Art“, te je pokušao da priču o pronalasku novca (koja je poznata) smjesti u naše društvo u kojem je komunikacija na nezavidnom nivou, ali on se nada da će u budućnosti na scenu doći ljudi kojima neće biti problem da govore istinu. Od prvobitnog izvornog teksta večerašnja izvedba se razlikuje po uvođenju novih likova, jer mu je bio cilj uključiti više glumaca u predstavu.

Sanel Ugarak, jedan o aktera predstave, govorio je o svom iskustvu u radu sa V. Durakovićem, te istaknuo da nije jednostavno raditi sa rediteljem koji je i autor teksta, jer insistira da se izgovori svaka rečenica.

Jusuf Hozić Caci nije imao problema u radu sa rediteljem jer se na njega već navikao.

Krsmanović je istaknuo da mitska priča o tri brata jeste prezahtijevna i preambiciozna, te je pozvao ostale da kažu svoje utiske o predstavi.

Luka Kecman je izrazio zadovoljstvo što kao član žirija prisustvuje vrlo ozbiljnom i smislenom okruglom stolu, koji je mnogo bolji od okruglih stolova na festivalima profesionalnih pozorišta. Čestitao je ansamblu na upornosti njegovanja svoje priče, podmlađivanju teatra, što će sigurno prerasti u nešto značajno i vrijedno. Vahida Durakovića smatra boljim autorom nego rediteljem, koji ima osjećaj za sitnicu (pronalazak novca), koja postaje povod da braća započnu priču o svojim odnosima i svom djelovanju.

Po mišljenju Luke Kecmana, reditelj je trebao više insistirati na realizaciji odnosa između braće, odnosno specifičnostima koje su ih u djetinjstvu spajale i koje ih sada razdvajaju. Sviđa mu se glumačka podjela, igraju sa izuzetnom dozom rutine glumaca u pozorištu koji u praznom prostoru znaju ispričati priču. Priča se može i gledati i slušati.

Dževdet Tuzlić je prvi put u Bugojnu i uopće na festivalu amaterskih pozorišta, ali je uspio steći dojam da je na pravom pozorišnom festivalu gdje će tražiti značenje, motive predstava.

Ključna riječ koja mu se nametnula na 40. jubilarom festivalu jeste evokacija, jer je nekad na drugom programu Radio Sarajeva postojala emisija posvećena pozorišnim amaterima koji su tada davali velike rezultate, te se nada da je ovaj Festival na tragu da dosegne vrhunac u razvoju amaterizma.

Također, evokaciju povezuje i činjenicom da je večerašnji iskreni govor Adema Krivdića, dugogodišnjeg amatera, identičan iskrenošću glumaca u promišljanju predstave.

„Igra istine“, po mišljenju Dževdeta Tuzlića, nije samo puki detalj koji povezuje braću, već ima puno dublje značenje.

Večerašnji akteri su uspjeli na nepretenciozan i vrlo pitak način donijeti predstavu. On nije imao aluziju na radio-dramu, prije na film, odnosno filmske rezove. Za scenski govor, koji se nameće kao problem i u profesionalnim pozorištima je rekao da nije savršen, ali je dobar, jer nema lokalizama.

Lajla Kaikčija je također prvi put na festivalu amaterskih pozorišta, što smatra svojim hendikepom, te će morati ovogodišnje predstave porediti samo sa profesionalnim.

Pozitivno je iznenađena dramskim tekstom koji je zanimljiv zbog poznatih motiva iz našeg života, što je velika olakšica glumcima. Fascinirana je publikom koja diše sa glumcima na sceni, proživljavaju predstavu i zato se osjećala lijepo što je bila dio te publike.

Viktor Dundović je rekao da od oko 300 gledalaca 70 % čine mladi, što je jako dobro za Bugojno, na što je Strajo Krsmanović zaključio da je to rezultat dugogodišnjeg rada sa publikom.

Svi za okruglim stolom su se složili da je scenografija Antonija Džolana bila vrlo funkcionalna, u skladu sa režijom, koja je scenski skicijozna, po mišljenju Straje Krsmanovića, jer nema pretenzija da produbljuje i psihologizira, već se išlo na ekspresionistički doživljaj, što je oslobodilo igru i donijelo je na jednostavan način.

OTVARANJE 12. BUGOJANSKOG LIKOVNOG BIJENALA

PUBLIKA O PREDSTAVI... "IGRA ISTINE"

Amila Kaharević: "U predstavi "Igra istine" pisac je posegao za motivima iz usmene književnosti pa se i sama radnja drame odvijala prema postulatima i definiciji starih Grka, što će reći da je zadovoljena kompozicija. Inovacija koju je autor uveo je u tematici drame, koja je aktualna i zanimljiva za ove prostore. Obzirom da je sam pisac režiser ove predstave, u par navrata moglo se primijetiti kako je puno insistirao na tekstu kojeg su glumci ponekad samo površno iznosili. Mislim da se generalno svima, ili većini publike svidjela predstava, baš kao i meni."

Nihada Murić: "Večerašnja predstava mi se zaista dopala. Glumci su profesionalno odradili svoj posao, što je potvrdila i publika svojim aplauzom. Namjeravam gledati i ostale predstave na Festivalu i iskreno se nadam da će i one biti zanimljive kao večerašnja. Podržavam ovaj Festival jer kultura je ono što treba svakom gradu, pa tako i našem Bugojnu."

Dina Duraković: "Naši glumci su, kao što se moglo i očekivati od njih, vrhunski odradili svoj posao. Interesantna tematika sa blagom dozom humora nikoga nije ostavila ravnodušnim. Moram priznati da sam u jednom trenutku pomislila da će kraj biti razočaravajući, ali sa lažnim eurima ispalo je puno bolje nego što sam očekivala. Ovogodišnji program Festivala puno obećava. Ukoliko ne budem spriječena obavezama, dolazit ću gledati i ostale predstave. U svakom slučaju, sigurna sam da će, kao i prethodnih godina, ovaj Festival biti dokaz da naše Bugojno ne zaostaje za većim gradovima, barem po ovom pitanju."

Dino Ćatić: "Odlična predstava. Poseban dojam ostavlja Suad Velagić, zbog jako dobre ekspresije njegovog lika. Sviđa mi se tematika predstave, jer se reflektuje na svakidašnji život i što pokazuje odnose među članovima porodice."

Osman Musić: "Predstava mi se svidjela. Neobično duhovita, zabavna. Kratko traje. Svidjela mi se što obrađuje stvarni život. Prelomnu tačku u predstavi mi predstavlja scena s punicom, koja unosi vedrinu i živost."

KNJIGA UTISAKA... "IGRA ISTINE"

Odličan prikaz naše realnosti, novac korijen
zla. Sve pohvale za odličnu predstavu.

:)

Odlična predstava.

Azam Hadžiabulić

Nikad bolja predstava.

Mirsada H.

I ja isto tako mislim.

Luka Kecman

Tekst savremen, aktualan, životan, dijalog dramski istesan i dinamičan, sve je začinjeno ugodnim humorom koji u prvom trenutku uslovljuje dijalošku usijanost. Debitant predstave je moja kolegica Ermina koja se potpuno prepustila tekstu i ulozi, te je naprosto briljirala na sceni. Najbolji pokazatelj kvaliteta predstave je oko 300 gledalaca, iako je ovo drugi put da se igra na našoj sceni.

Dundović Viktor

Osvježili ste „mrtvilo“ u prelijepom Bugojnu, pogotovo što je predstava „slika“ naše svakodnevnice. Divim vam se, bili ste do kraja profesionalni. Samo naprijed...

Čagolj Rusmira- Iliđža

RAZGOVOR SA... Vahid Duraković, reditelj

Koliko su glumci uspjeli da ispune Vaše rediteljske zahtjeve, obzirom da ste Vi i autor „Igre istine“?

Dovoljno da se ispriča priča i da im publika povjeruje.

Da li prihvatate sugestije glumaca pri pripremi i režiranju predstava ili ne volite da se „petljaju“ u Vaš posao?

Prihvatam sugestije i prijedloge koji su lucidni i kreativni, a uklapaju se u koncept predstave i dopunjuju predstavu kao cjelinu, a mnoge i odbijem, jer su partikularni i u disharmoniji sa ostalim dijelovima predstave. Naravno, sa glumcima razgovaram o svim tim prijedlozima i sugestijama, ali neki moj lični osjećaj je ključni moment da li će prijedlog biti usvojen ili ne.

Šta biste uradili kada biste Vi našli 115.000 eura?

Pošutio se i ćejfio. Ali opet, kad bolje razmislim, vjerovatno ne bih to mogao zadržati samo za sebe, nekom bih i rekao, možda ženi, možda nekom prijatelju, i opet nastavio ćejfiti. „Otkud poštenom čovjeku toliko novca?“

Nedavno je vaše autorsko djelo „Strah od sjećanja“ nagrađeno za najbolju radio-dramu BH radija 1. Da li će likovi ove drame uskoro oživjeti na pozorišnim daskama FEDRE?

Radio-drama „Strah od sjećanja“ kao dramski tekst ima naslov „Boja krvi i ilovače“ i već su u toku čitalačke probe. Predstava će biti postavljena u koprodukciji Teatra FEDRA Bugojno i Kulturne scene Male srtvari iz Trebinja, a reditelj je Željko Milošević. Plan je da premijera bude početkom septembra 2012. godine. Realizaciju projekta je podržala Ambasada Sjedinjenih Američkih Država.

PREDSTAVLJAMO... Jasmina Mlačo

Razgovaramo sa Jasminom Mlačo i za početak, recite nam nešto o sebi.

Rođena sam 24.06.1986. godine u Bugojnu. Završila sam Stomatološki fakultet u Sarajevu, radim u Domu zdravlja Bugojno. Nisam udata, nisam ni vraćena :), nemam djece. Sretno sam zaljubljena (uvijek sam se pitala kako čovjek može biti zaljubljen nesretno). Živim sa mamom, tatom i sestrom. Toliko, jer sve dodatne informacije možete dobiti kod Sane!

Šta je to što Vas privlači u teatru?

Ovo je moja prva uloga. Prije toga sam bila sufler u nekoliko predstava. Kao dio publike, gledajući predstave, uvijek me zanimalo šta se dešava iza scene i kakav je osjećaj biti na pozornici. Iz te znatiželje sam postala član Teatra Fedra (iako još uvijek nisam dobila svoju člansku kartu). U teatru me također privlači mogućnost da igram nešto što nikada neću biti u životu.

Neke Vaše impresije o radu na predstavi i ulozi koju igrate.

Igram lik Sanele, zaručnice jednog od trojice braće (Saliha). Kada mi je ponuđena uloga u predstavi, prihvatila sam iako nisam znala ništa o samoj predstavi i mom liku. Najveći problem mi je predstavljala transformacija u lik koji je desetak godina stariji, ali uz sugestije režisera i glumaca nadam se da sam uspjela u tome. Jako mi se svidjela atmosfera koja je vlada na probama, i druženje.

PREDSTAVLJAMO... Jusuf Hozić Caci

Razgovaramo sa Jusufom Hozićem Cacijem, zasigurno jednim od najistaknutijih članova bugojanskog teatra. Recite nam nešto o sebi.

Rođen sam u Bugojnu 1980. godine gdje sam i odrastao, završio osnovnu i srednju školu. Teatrom sam se počeo baviti u srednjoj školi iz čiste radoznalosti koja je vremenom prerasla u nešto puno ozbiljnije. Po završetku srednje škole,

1999. godine sam postao stalni član Teatra Fedra kada je zapravo čitava ova stvar, kada govorimo o meni i teatru, krenula jednim ozbiljnim putem. Do sada sam učestvovao u skoro svim projektima odrasle scene našeg teatra.

Šta Vas je najviše privuklo teatru?

To je prije svega druženje, kroz teatar sam za sve ove godine stekao puno prijatelja širom Bosne i Hercegovine, a i šire u regionu, i to je nešto što se ničim ne može platiti. A ono što me privlači teatru, ako govorimo u onom nekom užem smislu, je adrenalin kojeg uvijek osjetim na početku svakog igranja i kojeg zapravo pokušavam da transformišem u jednu pozitivnu energiju koju nastojim da prenesem i na našu dragu publiku.

Kažite nam nešto o radu na novoj predstavi pod naslovom "Igra istine".

Svaki novi projekt nosi i neke nove izazove, neka nova istraživanja pa tako i ovaj. Predstava obrađuje vrlo aktualne teme našeg društva, prije svega temu istine i moralnosti. Upravo zbog te savremenosti teksta nama glumcima i nije bilo teško da se uživimo u likove i da ih prezentiramo publici. Rad na predstavi je protekao u jednoj lijepoj, prijateljskoj atmosferi i iskreno se nadam da smo uspjeli našoj publici predočiti neke od ideja predstave.

VEČERAS

Nedjelja, 01.07.2012.

20,30 sati

Pozorišna dvorana

Amatersko pozorište NERETVA Konjic

Hristo Bojčev

ONA STVAR

Režija: Ajdin Tinjak i Emir Gačanin-Čarli

Igraju:

Ajdin Tinjak

Emir Gačanin

Berin Habibija

Sijan Džajić

Amra Buturović

Ena Husić

Almir Alić

Svjetlo: Enis Landžo i Aldin Lepara

Ton: Mario Drinovac

Kostimi/šminka: Selma Tinjak

Sufler: Renata Šilić

Saradnik: Aldijana Kovačević

Scenografija: Ansambl

Amatersko pozorište „Neretva“ Konjic

Amatersko pozorište „Neretva“ Konjic je osnovano 1947. godine i u njemu je egzistiralo više sekcija: dramska (prvi pozorišni ansambl, omladinska scena, dječija scena, teatar poezije), muzička (sa duvačkim, tamburaškim, narodnim i pop-rock orkestrima), folklorna (izvorni i koreografski folklor), klub likovnih umjetnika, foto-kino klub, a raspolagalo je sa vlastitom bibliotekom i tehničkom sekcijom koja je pratila rad svih ostalih

U proteklom periodu A.P. „Neretva“ je ostvarila niz značajnih kulturno-umjetničkih projekata Omladinska scena je izvela preko 20 pozorišnih premijera.

Dječija scena imala je izvedbu petnaestak predstava. Organizatori smo i učestvujemo na nizu drugih projekata:

- učestvovanje na manifestaciji proslave Dana nezavisnosti,
- učestvovanje na manifestaciji proslave Dana državnosti,
- organizacija i učestvovanje na Festivalu srednjoškolskog dramskog stvaralaštva BiH,
- organizacija modnih revija,
- organizacija likovnih izložbi,
- izdavanje, organizacija i učestvovanje na promocijama knjiga,
- organizacija Malog šlagera,
- organizacija i učestvovanje na dramskim radionicama
- pomoć u organizaciji i realizovanju projekata svih kulturnih i obrazovnih udruženja koja djeluju u Konjicu, kao i gostujućih udruženja.

Reditelji o predstavi: ONA STVAR

A ako bi upitao likove koji se pojavljuju u ovoj drami sa elementima komedije onda bi prva didaskalija glasila: *Ništa se ne dešava u maloj kući kraj željezničke pruge. Visoko na zadnjem zidu su mala vrata, preko kojih se ne izlazi na tavan. Ispod vrata nisu uspravljene drvene merdevine. U sobi nije osobena instalacija od cijevi, iz kojih izbija para. Tu nema šta da se vidi...* Likovi koje je Bojčev kreirao, okupirani su apsurdnom vlastitih života da nisu u stanju

prepoznati apsurd koji ih okružuje. „Ako živiš sto godina, devedeset treba da kuhaš i deset ti ostaje da jedeš“, objašnjava jedan od likova (Verka), životni ciklus ljudskog bića. Prodan kao mašinovođa upoređuje život sa „vasionom kao jednim besmislenim transportnim sistemom“, Šejno na život gleda kao na „svijet pun zasjeda“, Pepa i Filip, kao bračni par, što zbog lucidnosti, što zbog predanosti poslu, nemaju priliku ni začeti novi život, tako da o njemu i ne razmišljaju. Dinko, kao lik koji zbog onih stvari čeka *onu stvar*, svjestan je da smrt igra igru skrivača, i da je samo pitanje vremena kada će ga pronaći. Svirač je odraz nebeskog u ovozemaljskom životu, i njegovu melodiju slušamo i na početku i na kraju (ne predstave, nego života).

Predstava kao teatarska cjelina ima svojih manjkavosti, ne iz razloga što reditelji, glumci, tehnika... ne znaju da treba drugačije, bolje, nego što ih Bog spoji u „Neretvi“, iste, dovoljno apsurdno zrele, da na život, pa i na teatar gledaju kao na igru i zabavu, u kojoj pravila određuju sami, hvalili ih ili kudili.

Gaćanin Emir Čarli

Rođen je 28.09.1965. godine u Mostaru. Živi i radi u Konjicu. Završio Srednju medicinsku školu u Konjicu. Radio sedam mjeseci u Domu zdravlja u Konjicu. 1986. godine zapošljava se u Policijskoj upravi Konjic. Glumi i režira u našem pozorištu. Član je Amaterskog pozorišta »Neretva« od 1977. godine. Igrao i režirao u velikom broju predstava.

Ajdin Tinjak

Rođen 25.11.1987. godine u Konjicu. 2011. godine magistrirao na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu, na Odsjeku komunikologije. Član Amaterskog pozorišta „Neretva“, Konjic od 2004. godine. Glumio u nekoliko predstava Omladinske scene. Autor je dvije predstave Velike scene, „Moj život u koferu“ i „Hladni kao led“. Učestvovao na pozorišnim radionicama i festivalima u BiH i Srbiji. 2011. godine objavio knjigu drama „Drame“. Saradnik portala Novinar.me.

POSLOVICA DANA:**“Ko drugom jamu kopa, sam u nju pada.”**

Razotkrivanje poslovice:

Bio jedan dječak i imao najboljeg druga. Volio ga onako kako se voli najbolji drug. Polovili su sendviče, sokove, zajedno su imali prvu tuču, zajedno su šetali po kiši, a nisu bili homići i nisu se držali za ruke, zajedno su prvi put desankovali...

Onda su krenuli u viši razred.

E, tu se kod jednog, onog malo nižeg, pojavi zavist.

Zašto je drug bolji od njega? Zašto mu ne baca papiriće na kontrolnom? Zašto nosi crvenu majicu? Zašto ne nosi crvenu majicu? Zašto ga vole sve djevojke? Hiljadu zašto...

Mislio je o tome kako život zna biti okrutan, kako je napuklo jedno prijateljstvo, kao što napukne stara kuća. Sa strane. Obično stare kuće napuknu negdje sa strane. Tek poneka napukne po sredini, ali tad se kaže da se kuća popolovila.

Počeo je da smišlja razne smicalice:

pokidao mu je čiste listove iz sveske, uzeo je jedan dan njegovu olovku i slomio je na dva dijela, a treći dan mu je odgrizao pola gumice i ispljuvao je u kantu za smeće. Međutim, drug nije ništa primjećivao.

Ljutito je odlučio da iskopa jamu nasred puta, što je i uradio. Druga nema. Čekao je, ali njega nema. Oko ponoći otišao je da vidi šta je sa njim. Shvatio je da je drug otišao drugim putem, uskom stazicom koja vodi kroz voćnjak. Kad se vraćao odjednom je osjetio da propada. Upao je u jamu koju je sam iskopao. Tad je uzviknuo: “Ko drugom jamu kopa, sam u nju pada.”

Tako je nastala ova poznata narodna poslovice.

Pojedini teoretičari poslovice povezivali su je sa poemom “Jama” Ivana Gorana Kovačića, što ne može biti ni slučajno, jer je Goran svoju “Jamu” napisao, a ne iskopao.

Susjedne zemlje su prihvatile ovu poslovicu, pa ona danas u Hrvatskoj glasi: “Tko drugom jamu kopa, sam u nju pada.”, a u Srbiji: “Ko drugom jamu kopa, sam u nju pada, bre!”

Smisao je isti.

O "IGRI ISTINE"

„Drama je zavladała strastima i dušom čovječjom. Istinitost strasti, vjerodostojnost osjećanja u datim okolnostima – to je ono što zahtijeva naš um...“ A. S. Puškin

Istraživanje istine, laži, životnog opredjeljenja, sudbinske predestinacije u stvaralačkoj laboratoriji autora namnožilo je pitanja i dublje nas zavuklo u misaoni labirint. Mitski odnos tri brata, donekle prisutan i u predstavi, neizbježno zahtijeva od nas razotkrivanje korijena njihovog odnosa, kao i linije razvoja svakog od njih ponaosob. Da li se iza ljuske likova vjerski preobraženog brata, slikara i poduzetnika nalazi poveznica koja diktira njihove linijske razvoje i razvoj njihovog međusobnog odnosa, ostaje nedorečeno. Ako mašti dozvolimo slobodnu konstrukciju, onda takvu priču možemo lako sresti u neposrednom životnom prostoru i razumjeti potrebu nastajanja teksta koji je smješten u lokalni ambijent i otvara pitanje moralnih dilema jednostavnog čovjeka iz male sredine. Ona zapravo i ne pokušava pobjeći iz prostora u kojem jeste - igrati igru istine i laži, odolijevati iskušenju, naglas šutjeti, otkrivati sebe sebi, a pri tome se bojati onoga šta otkrivaš – nešto je na šta se obavezujemo bitkom i bitisanjem.

I to je jedna od misija teatra. Djelovati, stvarati, misliti i mijenjati u prostoru gdje je moguće pomjeranje, promjena. Ljudski duh na sceni, entuzijazam koji se iznova rađa, ljepota transformacije, umijeće stvaranja i rasta – ono je što je iza kulisa prosijavalo večeras. Hrabrost i istrajnost u njegovanju pozorišne umjetnosti, duh koji se konfrontira društvenim anomalijama, pozdravljeni su zaluženim aplauzom.

Aida Šošić

Obaziranja

FEDRO: To ti je četrdeseti findžan kahve od jutros.

FEDRINICA: Nije, četrdeseta je Fedra, a findžan je tek sedmi.

FEDRO: Eh, nekad je i ta sedmica bila realnost... u dva dana...u tri...

FEDRINICA: Jes to ti arheolog, matere ti?

FEDRO: Što arheolog?

FEDRINICA: Pa izgovaraš nešto što je bilo prije pedeset godina.

FEDRO: Al je bilo, priznaj.

FEDRINICA: Što se mene tiče, moglo bi i sada.

FEDRO: Živi u snovima i mašti, ko ti brani.

FEDRINICA: To je istina.

FEDRO: Istina, istina, kome je još stalo do istine?

FEDRINICA: Onoj braći sinoć u predstavi.

FEDRO: Meni su oni blentavi.

FEDRINICA: Što?

FEDRO: Što misle da smo mi naivni.

FEDRINICA:???

FEDRO: Šta si zinula ko peš, mislim na one pare.

FEDRINICA: Lažne pare.

FEDRO: Baška lažne.

FEDRINICA: Nego kakve su?

FEDRO: Prave, je li ih onaj slikar bacio u vatru?

FEDRINICA: Što jest, jest.

FEDRO: Jesi li vidjela dim?

FEDRINICA: Nisam.

FEDRO: Mućni malo glavom, nema dima, nema para.

FEDRINICA: Uuuuuuu, nisam o tome ni razmišljala.

FEDRO: Ja, a mi im još i aplaudiramo.

FEDRINICA: A sakrili onolike pare.

FEDRO: Ja sam odmah znao.

FEDRINICA (sebi u njedra): E, Fedrinice, zelena si ko vutra.

DIREKTOR FESTIVALA:
Vahid Duraković
KOORDINATOR FESTIVALA
Sanel Ugarak

PR FESTIVALA:
Edina Bajrić

REDAKCIJA BILTENA:
Nedžad Milanović, urednik
Senada Milanović
Sanel Ugarak
Ermina Musić
Amel Ugarak
Edina Bajrić
Jasmina Mlačo
Suad Velagić
Edin Ćatić Bato, fotograf
Aida Šošić

SARADNICI:
Samir Nuhić
Almir Mujagić
Edin Huskić

TEHNIČKA EKIPA:
Senad Imamović Struja
Edin Ćatić Bato
Azem Duraković

DIZAJN PLAKATA:
Antonio Džolan

UREDNICI INTERNET STRANICE:
Mulhari Agić
Edin Ćatić Bato

SARADNICE:
Valida Prijić
Nermina Ljubunčić
Edna Supur
Elma Gavranović
Evelina Dautbegović
Selma Sloboda
Azra Sadagić

SELEKTOR:
Dragan Komadina

STRUČNI ŽIRI:
Lajla Kaikčija
Dževdet Tuzlić
Doc.dr. Luka Kecman

ŽIRI PUBLIKE:
Adem Krivdić
Mesud Šečić
Daria Lučić
Edna Supur
Olivera Slipac
Alda Ljubunčić

ORGANIZACIONI ODBOR:
Hasan Ajkunić - predsjednik
Senada Milanović
Suad Velagić
Edin Ćatić Bato
Doc. dr. Ilhan Bušatlić
Ermina Musić
Sead Karahodžić
Sanel Ugarak
Nedžad Milanović
Željko Luledžija
Antonio Džolan
Samir Nuhić
Amel Ugarak
Vahid Duraković

UMJETNIČKO VIJEĆE FESTIVALA:
Anto Bilić - predsjednik - Hrvatsko amatersko
kazalište Travnik
Jesenko Muzaferija - Teatar TOTAL Visoko
Zlata Imamović - Pozorište Travnik
Željko Milošević - KS Male stvari Trebinje
Ugarak Sanel - predsjednik US Teatra FEDRA Bugojno
Suad Velagić - predsjednik UO Teatra FEDRA Bugojno
Dubravka Nikolić - Gradsko pozorište Mrkonjić Grad
Almir Alić - AP Neretva Konjic
Vahid Duraković - direktor Festivala